

Harmsziádák

1961-ben született Debrecenben. Író, dramáíró. Legutóbbi írását 2018. 11. számunkban közzöltük.

Hogyan féljünk? (Hasznos útmutató)

Életünk fontos és természetes kísérője a szintiszta félelem. Amiképpen megijedni gyorsan kell (lásd egy korábbi jegyzetünk), félni lassan, körültekintően, egyenletes ritmusban szükséges. A félelem állandóságát akkor tudjuk garantálni, ha megfontoltan, kellő gyakorlás után, alapos felkészülést követően, teljes odaadással látunk neki. Lelkünket mindig tartsuk készenlétben egy görcsös, hosszan tartó félelemrel!

Félni bármikor, bárhol, és szinte bármitől lehet, azonban aki gondosan, precízen lát neki, szükséges, hogy jó előre kiválassza félelme óvott, dédelgetett tárgyát, körvonalazza azt, határozza meg karakterét, kiterjedését időben és térben egyaránt.

Az optimális félelemérzet elérése érdekében testi funkcióinkat összehangoltan kell működtetnünk. A pupilla beszűkítését, az arc elsápasztását, a gyomor összeszorítását, a reszketést-remegést és a fokozott verejtékezést testszerte egyidejűleg kell elindítani.

A félelem beálltától számítva az első tizedmásodpercben megképzendő bénultság után máris sort keríthetünk a fentebb vázolt intézkedésekre.

Kiegészítésként, ha nem is kötelező jelleggel, spontán széklet- és vizeletürítést is alkalmazhatunk.

Üdvözlendő, ha valaki alaposan elsajátítja, tökéletesen megtanulja előállítani, és rendszeresen gyakorolja ezt a némileg kellemtelen, ám szükségszerű érzelmi állapotot.

Hogyan kell beszélgetni egy másik emberrel?

Teljes mértékű szociális alkalmatlansága, fóbái miatt S. semmiről nem tudott beszélgetni az emberekkel. Mi a platform, amit egyszerű szóval jó témának lehet nevezni, és ami a maga természetes közvetlenségével összesimítja a távoli lelkeket?

Nem tudta. Így járt szegény feje.

De őt nem olyan fából faragták, nem adta föl, időbe zártságát tudva gyorsan kitalálta, hogy utánanézz a dolognak. Előfordult, hogy tömegközlekedési eszközökön, külső szemmel nézve kissé tolaodóan odafurakodott utazó kompániákhoz, és leplezetlenül belehallgatott a társalgásukba. Egyik éjszaka a Szeszgyár utca 12. előtt igyekezett belebonyolódni egy komolyabb üzleti tárgyalásba („Elnézést, hallgathatnám a beszélgetésüket?”), de a kövérebbik arca, keze összehangolt mozdulataival jelezte, hogy tűnjön a francba. Ment tovább.

Egyszer bement egy kocsmába, ahol mindenki beszélgetett, mellette pedig leereszkedett egy kis pók, és úgy körbefonta, hogy S. alig bírta kiszabadulni.

Igyekezett aztán másokhoz is közeledni, de valahogy mindig alkalmatlan pillanatban.

Egy kiállításmegnyitón a borpecsés asztal mellett megpróbált kapcsolatot teremteni két ölelkező férfival, akik erre olyan képet vágtak, mintha eleven tűzzel kínoznák őket.

Cigit kért és kapott egy jóakarató embertől a Könyves Kálmán krt. 17/B előtt. Az illető azt tanácsolta, hogy hallgasson az ösztöneire, sokan félnek kiadni magukat egy beszélgetésben, úgy érzik, már nem az övék az, ami az övék, mert elvették tőlük. És még több hasonlóan hasznavehetetlen bölcsességet is mondott az a vonzó külsejű, vörös hajú nő.

A pitymallat izmosodó sugarainál az első 28-asra várva műanyag pohárból üres presszókávét szűrőcsölt a Bérkocsis utca–Nagykörút sarkon, és arra gondolt, hogy örökre egyedül marad. Egy rokonlélek kétségbeesve fogadta a kezdeményezését, hogy indulásig beszélgessenek kicsit próbajellel. „Sajnos én nem tudok semmiről semmit mondani” — vallotta be az idegen.

Bejött a villamos, felszálltak együtt a hajnal fázós népével, és egymástól jó messze kapaszkodva folytatták útjukat.

Hullahegy

Jókor hajnalban elnyújtott vonítás harsan a táj egén, ébredszik az anyatermészet. Madarak rikoltanak, vadkutyák vinnyognak, macskák nyüszítenek. Róka visít.

Napkelte előtt, egy helyütt, kívül a városon, lassan sétál egy koros házaspár, és egy szörnyű csapás súlya alatt görnyedve egyszerre meghalnak. Alig fél perccel utánuk Komplet Ottó, okleveles borász is így járt. Szerető fivérük védelme alatt szintén arra tévedt három nővér, egy könyvet olvastak épp, és a tartalmát észbontónak, felháborítóknak találták. Sajnos belőlük is elszállt a lélek. A kikötő irányából érkezett egy néger férfi, negyvenes, jóképű, s mikor majd idáig elér, holtan fog összerogyni. Kelet felől reggel átutazóban pihenőt tartott itt egy csapat naphosszat csak pajkoskodó iskola a tanáruk és két szülő kíséretében. A szívük megszűnt dobogni. E ponton az osztálykirándulás váratlanul véget ér. Ez a szerzet itt, óvatosságát lukas zsebébe rejtve, biztos az erdőből mászott elő.

Délre még a szél is elcsitul, nem gyűjt több port és homokszemet. Valamivel később a testek már egymáson domborodnak.

Itt akadt üzleti elszámolása pár nemtörődöm, vágyaktól lihegő ficsúrnak, verőlegények erre bóklásztak, vagy eltévedtek az ösvényen, mit tudni... A testekre zuhannak. Idáig tekert lopott bicaján a fiú, itt bukott föl. Az idős szülők, és a szélesebb, zajongó rokonság ajka a kintől és a belső reszketéstől elfehéredett, a folytatást nem kell agyonrészletezni. Ilyen egyszerűen történik, ahogy le van írva. Érzéstelelnítés nélkül. Aki mindezt türelmesen végignézi, egy pillanatra elképzelem, azt mondhatja, úristen, micsoda hatalmas hullahegy!

Ballada a láthatatlan villamosról

Egyes mendemondák szerint övezetünkben létezik egy láthatatlan villamos.

A rég felszedett sínek nyomvonalát követi, letér romos mellékutcainkba, testével kitölti sikátorainkat. Félhomályos tudata emlékszik még az ásatag KRESZ-szabályokra, az elsőbbséget mindig megadja. Jöttét semmi nem jelzi, csak mikor már késő.

Első áldozata övezetünk délceg tűzoltóparancsnoka, annak hitvese, és hét apró gyermekük volt. Borzalmas, leírhatatlan látvány. Soron következett egy vándorköszörűs, csonka családok, magányos anyák, akik napszállat után fát lopni indultak az uradalmi erdőkhöz.

Övezetünkben még alatatódal is született a láthatatlan villamosról:

*„Erre suhant el a láthatatlan villamos,
mely lelkeket szállít, s élőket eltapos.”*

Imádkozz pajtikám, nehogy az útjába kerülj, és téged is elgázoljon a láthatatlan villamos!

A halálboltban

Késői órán tévedtem a sikátorba, gyulladtak már az ostorlámpák. Az utcácska végében hívogatón világított egy magános üzlet kirkakata, pont pénzem is volt. Megtartottam az ajtót egy dekoratív molett hölgynek és kisleányának, akik csomagokkal megrakottan, nevetgélve távoztak.

A hosszan nyújtózó polc előtt unott képű alkalmazott támasztotta a pultrót rezzenetlenül, nem fogadta a köszönésemet.

Tétován szétnéztem, csak az udvariasság kedvéért szólaltam meg: — Tulajdonképpen mit árulnak önök?

Az android szemében felcsillantak a lámpák.

— Halálbolt vagyunk!

— Értem — mondtam, és megvontam a vállam.

Tanácsalanságom láttán magasabb sebességre kapcsol.

— Természeti katasztrófák, törzsi éhhalál, tűzvészek, tömegeket érintő terrorakciók. Ezeket veszik, mint a cukrot. Bombázások, célzott merényletek. Megvadult afrikai méhraj támadása. Vonatszerencsétlenség. Atomerőművek meghibásodása. Lezuhanó űrszemét. A nyár slágere a családi csomag, egyszerre mindenki, flottaár, díszdoboz, ingyenes házhozszállítás. Az imént adtam el belőle egyet.

Ismét megvontam a vállam.

A cipősdoboz formájú cikkeken egyedi szám-betű kombinációk.

— Ágyban, párnák közt végelgyengülésben nincs?

— Sajnos azt már rég nem gyártják, nem volt rá igény — válaszolta.

Találomra rámutattam az egyik dobozra, kérem azt!

Fizettem és mentem.

Még utánam szól: — Meg se nézi, mit vett?

— Mindegy — mondtam —, nem érdekes.